

[Statsministeren]

på alle områder må prioritere meget omhyggeligt, og at vi må afveje balancen mellem omkostninger ved og udbytte af de beslutninger, Folketinget træffer. Det gælder selvfølgelig også på miljøområdet. Det er derfor klart regeringens politik, at vi skal holde de offentlige udgifter til forureningsbekæmpelsen så langt nede som muligt netop ved i videst muligt omfang at håndhæve det princip, at det skal være forurenere selv, som betaler.

Leif Hermann (SF):

Nu er det jo vanskeligt at blive uenig med statsministeren i, at man skal prioritere de formål, som man bruger udgifter til, men det er jo heller ikke det, finansministeren siger. Finansministeren giver udtryk for – med mindre finansministeren da skulle være citeret forkert i Politiken – at »kravene til miljøet og uddannelsesstøtten må vige«. Det er det, finansministeren siger til Politiken den 11. marts, og det vil sige, at regeringen åbenbart har foretaget en prioritering af udgifterne.

Så vil jeg bede statsministeren om mere konkret at tage stilling til dette spørgsmål: har regeringen foretaget den prioritering af udgifterne, at udgifterne til miljøet må vige, eller at kravene tilsvarende må nedsættes, for at man kan få råd til dem?

Svend Auken (S):

Idet jeg noterer mig, at statsministeren mener, det er rigtigt at holde de offentlige udgifter i ro, vil jeg gerne spørge statsministeren, om han mener, det er en god idé, Venstres gruppeformand, hr. Ivar Hansen, har lanceret, nemlig at hvert af regeringspartierne udarbejder deres egne spareplaner med henblik på, at man ud fra disse forskellige spareplaner, som hvert parti altså udarbejder og, forstår jeg, offentliggør, finder frem til en måde at holde de offentlige udgifter i ro på.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg vil svare hr. Svend Auken først. Jeg synes, det er en fortræffelig og løfterig idé, hr. Ivar Hansen har givet udtryk for: at partiet Venstre nu også vil yde en indsats her. (*Munterhed*). Det samme gælder de andre regeringspartier. Sådan har vi jo arbejdet i de fire år. Ministrene har arbejdet, de fire grupper har fostret ideer, og det har resulteret i

den politik, vi samlet har ført. Den er jo interessant derved, at det dog er lykkedes for os at få de offentlige udgifter, som i begyndelsen var på 62 pct. i forhold til bruttonationalproduktet, til at falde til 56 pct. Tyngden af de offentlige udgifter er altså formindsket med ca. 10 pct., og det skal vi fortsætte med.

Men der er jo ikke noget overraskende i, at partierne arbejder således; på samme måde som regeringspartierne arbejder med at søge at finde nye spareideer frem, ved vi jo alle at både Socialdemokratiets og SFs grupper arbejder intenst med at finde lange lister over forslag til forøgede udgifter. (*Munterhed*).

Jeg kan i øvrigt oplyse, at det er nødvendigt til næste år at finde besparelser på statsbudgettet i formatet ca. 4 mia. kr. Det skal vi, bl.a. fordi samfundet ønsker nye udgifter på nye felter. Her er det, miljøudgifterne kommer ind i billedet. Og netop fordi nye udgifter vokser frem, er det nødvendigt at prioritere om. Man kan rejse – og det er der grund til – et advarselssignal over for forøgede offentlige udgifter. Man kan også sige, at et stopskilt absolut er på sin plads. Når vi beslutter nye udgifter, må vi nødvendigvis finde modbesparelser.

Jeg mener ikke, at hr. Leif Hermann kan koge mere suppe på den lille pind, han forsøgte sig med, og nu, hvor jeg ser lidt grundigere på hr. Leif Hermanns spørgsmål, kan jeg også se, at han har hakket nok så meget i den formulering, Politiken valgte at gengive finansministerens udtalelser i.

Leif Hermann (SF):

Ja, jeg har udeladt uddannelsesstøtten, fordi det var et miljøspørgsmål, men jeg vil da gerne takke statsministeren for, at han oplyser os om, at partiet Venstre også – man kunne næsten høre det lille, tyste »nu« – ville yde en indsats, men det var faktisk ikke det, mit spørgsmål drejede sig om. I mit spørgsmål bad jeg statsministeren kommentere, om kravene til miljøet skal vige, sådan som finansministeren har sagt, og det har statsministeren ikke svaret mig på endnu, men jeg må opfatte statsministerens bemærkninger således, at de altså ikke skal vige, men at der skal finde en omprioritering sted. Er det korrekt forstået?